

ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΦΤΕΡΟ

ΘΕΑΤΡΟΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ



ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΑΞΙΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

ΟΜΑΔΑ:

ΔΑΜΑΛΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΚΟΜΙΑΝΟΥ ΕΛΠΙΔΑ

ΜΠΑΛΑΚΑΝΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

ΝΤΑΝΤΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ

ΞΥΛΑ ΑΣΗΜΙΝΑ

ΤΣΙΓΚΑ ΦΩΦΗ



*ΜΑΘΗΜΑ: ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ IV: Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ
ΑΓΩΓΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: Α. ΤΣΙΑΡΑΣ*

Στο πλαίσιο του μαθήματος του Ε' εξαμήνου Παιδαγωγική του θεάτρου IV: Η διδασκαλία της θεατρικής αγωγής στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση, με καθηγητή τον κ. Τσιάρα, προβήκαμε στην οργάνωση ενός θεατροπαιδαγωγικού προγράμματος την Παρασκευή 20-11-2015.

Στις επόμενες σελίδες ακολουθούν:

Το αναλυτικό σχέδιο διδασκαλίας σελ. 3 – 6

Αυτοαξιολογήσεις των μελών της ομάδας σελ. 7 – 20

Παράρτημα 1 με το γράμμα του γέρο – κόρακα, σελ. 21-22

Παράρτημα 2 με το follow up material που δώσαμε στα παιδιά, σελ. 23-24

Παράρτημα 3 φωτογραφίες κατά τη διάρκεια του προγράμματος, σελ. 25



ΤΟ ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΦΤΕΡΟ

Θεατροπαιδαγωγικό πρόγραμμα - Peer Pressing - Για παιδιά της Δ' Δημοτικού

Τεχνικές

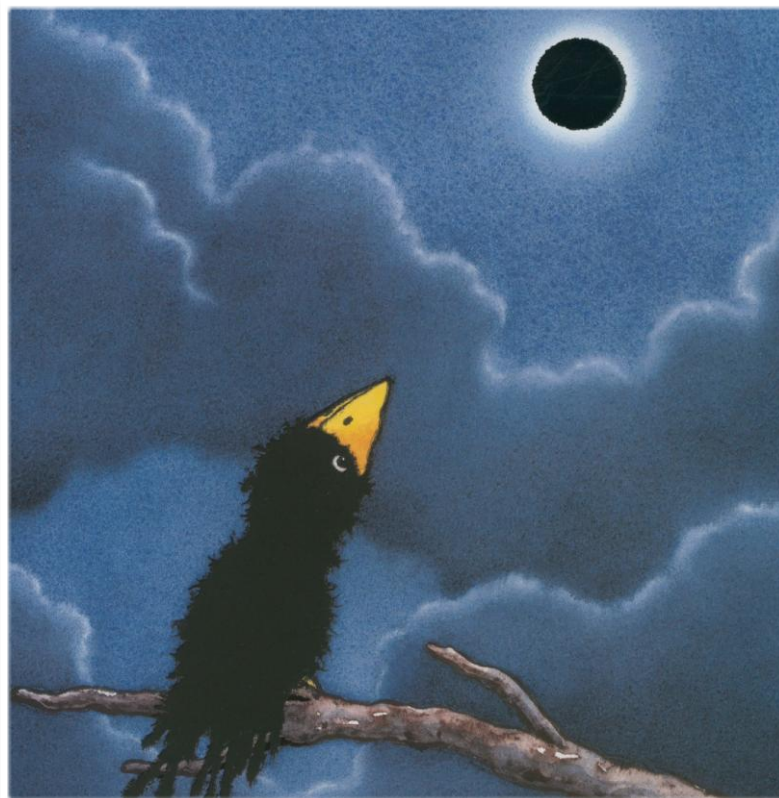
♦ Δάσκαλος σε ρόλο

Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου οι άμεσα εμπλεκόμενοι εμπυχωτές θα είναι σε ρόλο. Ο γέρο κόρακας-αφηγητής και οι βοηθοί του, αυτοί που με συμπαραστάτες τα παιδιά τον βοηθούν να θυμηθεί τη συνέχεια της ιστορίας...

♦ Το πακέτο της εξερεύνησης

Τα παιδιά φτάνοντας τα υποδέχεται μια ...ανήσυχη ομάδα εμπυχωτών που με χαρά τα περιμένουν γιατί κάτι πολύ περίεργο έχει συμβεί. Μια βαλίτσα με παραλήπτη το σχολείο που φιλοξενούμε έχει φτάσει στη σχολή και κανείς δεν ξέρει τι περιέχει! Αποστολέας: Ο γέρο κόρακας!

Το πακέτο περιέχει φτερά, φωτογραφίες του μικρού κόρακα που κοιτάει το φεγγάρι, την ώρα που πέφτει, βαζάκια με ταμπελίτσες “φεγγαρόσκονη”, “πέτρες απ’ το φεγγάρι” κ.λ.π Όλοι μαζί προσπαθούμε να βρούμε τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά...



Ένας μικρός κόρακας με ασημένιο φτερό...

Το θεατροπαιδαγωγικό πρόγραμμα είναι εμπνευσμένο από το παραμύθι “Το Ασημένιο Φτερό” του Μάρκουσ Πφίσερ από τις εκδόσεις Minedition - Πατάκης.





♦ **Ιδεοθύελλα.**

Τι μήνυμα θέλει να μας στείλει ο γερο-κόρακας? Μετά από τη θύελλα ιδεών ανακαλύπτουμε πως το πακέτο εξερεύνησης περιέχει ένα γράμμα... “Καλέστε με με όλη τη δύναμη της ψυχής σας και θα έρθω...”

♦ **Χαλάρωση ομαδική**

Μεταφερόμαστε στο δάσος. Μπαίνει η μουσική του δάσους και ένας εμψυχωτής μεταμφιέζεται σε γερο-κόρακα. Τα παιδιά καθοδηγούνται να ανοίξουν τα μάτια και μπροστά τους βλέπουν το γέρικο πουλί να τους συστήνεται και να ξεκινά να διηγείται την ιστορία του ασημένιου φτερού.

♦ **Αφήγηση και ταυτόχρονη αναπαράσταση - Υλικά**

Υλικά - τεχνικός εξοπλισμός: Η μάσκα του γερο-κόρακα, η μαγκούρα του, ο προτζέκτορας που προβάλλει εικόνες από το παραμύθι και το φως του φεγγαριού που συνεχώς φωτίζει την αίθουσα. Ήχοι δάσους, πουλιών, το τραγούδι του ασημένιου φτερού.

Είναι η ιστορία ενός μικρού κόρακα που όταν γεννήθηκε, φάνηκε πολύ άσχημος και αδύναμος στους άλλους κόρακες και κανείς δεν ήθελε να πετάξει μαζί του. Κάποια στιγμή του είπαν ότι αν ήθελε να τον κάνουν παρέα, θα έπρεπε να πετάξει ως το ...φεγγάρι! Ο μικρός κόρακας για πολλά βράδια κάτω απ’ το φως του φεγγαριού σκεφτόταν τη ...δοκιμασία! Ώσπου ένα βράδυ το αποφάσισε.

Την ιστορία, μας διηγείται ένα γέρο κόρακας που τη θυμάται από τα παιδικά του χρόνια! Είναι αυτός, που εκείνο το βράδυ, είδε το μικρό αδύναμο κοράκι να πετά όλο και πιο ψηλά... όλο και πιο ψηλά!

Την άλλη μέρα το πρωί είδαν το μικρό κοράκι πεσμένο πάνω στο χώμα. Όλοι νόμιζαν ότι είχε πεθάνει... Το μικρό κοράκι άνοιξε σιγά - σιγά τα μάτια του και κατάλαβε πόσο ανήσυχoi ήταν όλοι πάνω από το κεφάλι του. Στην άκρη του φτερού του υπήρχε ένα μικρό ασημένιο φτερό...



♦ Αυτοσχεδιασμός

Πώς κοροϊδεύουν τα άλλα κοράκια το μικρό κοράκι... Πώς νιώθει αυτό; Κάθε φορά επιλέγεται και ένα διαφορετικό παιδί για μικρό κοράκι...

♦ Διάδρομος Συνείδησης

Τη στιγμή που του προτείνουν την δοκιμασία “να πάει στο φεγγάρι” ο ήρωάς μας θα περάσει από το διάδρομο συνείδησης. Τελικά θα αποφασίσει να πάει ή να μην πάει...

♦ Δυναμική εικόνα

Ο μικρός κόρακας στο χόμα. Όλοι από πάνω του ... Τί σκέφτονται; Ο καθένας λέει μια φράση... Ο κόρακας ξυπνά ... μια φράση...

♦ Χορεύουμε ομαδικά

Χορεύουμε ομαδικά το Βαλσάκι “φύγε φόβε” αλλάζοντας συνεχώς ζευγάρια με το χτύπημα των χεριών του εμψυχωτή.

♦ Αφήνομαι στα χέρια σου - Augusto Boal

Τεχνική αποχαιρετισμού. Τα παιδιά σε δύο ομάδες. Αυτοί που κρατάνε και αυτοί που πέφτουν. Αυτοί που κρατάνε βρίσκονται κάτω από τη σκηνή κι αυτοί που πέφτουν βρίσκονται κάτω από τη σκηνή. Πρέπει να εμπιστευθούν τους από κάτω και να πέσουν στα χέρια τους με την πλάτη, ανάποδα!

Μόνο ο γέρο κόρακας όμως ήξερε το μυστικό. Το Ασημένιο Φτερό είχε φτάσει μάλλον στο φεγγάρι και για καλή του τύχη τα κατάφερε να επιστρέψει. Επιτέλους ήρθε η ώρα να καταλάβουν όλοι, πόσο εύκολο είναι να μπορούμε να ...*πετάμε* όλοι μαζί!

Ο γέρο - κόρακας είναι ...ξεχασιάρης!

Αφού τα παιδιά ανοίξουν το πακέτο εξερεύνησης και μετά την ιδεοθύελλα καταλήγουμε ότι μάλλον θα πρέπει να καλέσουμε με όλη τη δύναμη του μυαλού μας τον αποστολέα του πακέτου, τον γέρο κόρακα, να δούμε τι έχει να μας πει. Ο γέρο κόρακας όμως είναι ξεχασιάρης, από το βάρος των χρόνων του, κάθε λίγο και λιγάκι ξεχνάει τη συνέχεια της ιστορίας. Θα πρέπει τα παιδιά εφαρμόζοντας κάθε φορά και μια καινούρια τεχνική να τον βοηθούν να θυμηθεί... Οι υπόλοιποι εμψυχωτές είναι αυτοί που κάθε φορά θα βρίσκουν το *μαγικό τρόπο* για να συνεχίζεται η ιστορία.

Οι τεχνικές που αναφέρονται θα εφαρμοστούν κατά τη διάρκεια της αφήγησης, του ομαδικού κατευθυνόμενου αυτοσχεδιασμού, δηλαδή θα είναι μέρος μιας δράσης.

Θα τελειώσει το εργαστήριο με την αποκάλυψη του μυστικού του γέρο κόρακα και μια σπουδαία συμβουλή που πρέπει πάντα να θυμόμαστε:

“Όταν κάτι ή κάποιος μας φοβίζει το πρώτο που κάνουμε είναι να μιλήσουμε για το φόβο μας εκεί που έχουμε εμπιστοσύνη. Και ναι, *τολμάμε να αγγίζουμε το φεγγάρι*, όχι όμως για να αποδείξουμε κάτι σε κάποιον αλλά γιατί αυτό είναι πραγματικά το όνειρό μας. Προσέχουμε, κάτω στη γη να βρίσκονται πάντα τα χέρια των φίλων μας, των δικών μας, για να μας κρατήσουν αν κάτι δεν πάει καλά...”

Τα παιδιά θα αφεθούν στα χέρια των φίλων τους... (Augusto Boal)

Με ένα φτερό σ' ευχαριστώ & σε αποχαιρετώ...

Θα αποχαιρετήσουμε τα παιδιά με ένα φτερό που θα πάρουν στα χεράκια τους, ανάμνηση της ιστορίας που ...παίξανε!

Υλικό για συζήτηση στη σχολική τάξη. (Follow up material)

Θα πάρουν μαζί τους φεύγοντας μια εικόνα του μικρού κόρακα (2 κομμάτια - παζλ σε μέγεθος Α3 του μικρού κόρακα) με υλικά (χρωματιστά μεταλιζέ χαρτιά - μικρά πούπουλα - ασημένια χρυσόσκονη) για να συνθέσουν σε ομάδες τον μικρό κόρακα στην τάξη τους & κατ' επέκταση να τους δοθεί η ευκαιρία να συζητήσουν για την περιπέτειά του και την εμπειρία τους από το θεατροπαιδαγωγικό πρόγραμμα.

Στόχοι του προγράμματος

Στο εργαστήριο δε θα αναφερθεί καθόλου η φράση σχολικός εκφοβισμός ή bullying. Έχουμε την πεποίθηση ότι αυτοί οι όροι, όσο πιο πολύ χρησιμοποιούνται, μ' έναν περίεργο τρόπο, προμοτάρονται. Γίνονται της μόδας.

Στόχοι

- ♦ Να καλλιεργηθεί η ευαισθητοποίηση των παιδιών σε θέματα σχολικού εκφοβισμού.
- ♦ Να συνειδητοποιήσουν πως είναι εξαιρετικά εύκολο να βρεθείς είτε στη θέση του θύματος είτε στη θέση του θύτη. Να αντιληφθούν πώς απλά θέματα που συμβαίνουν στην τάξη ή στην καθημερινή μας ζωή είναι πολύ κοντά στο να καλλιεργήσουν το φόβο, κι ότι κι αυτός από τον οποίο ξεκινούν τα προβλήματα, -ο θύτης- είναι κατά βάθος εξίσου φοβισμένος!
- ♦ Να εκτιμήσουν βαθιά την αξία της φιλίας, της εμπιστοσύνης, της αλληλοβοήθειας, της διαφορετικότητας. Να φύγουν τέλος πιο φίλοι και πιο αγαπημένοι απ' ότι ήρθαν.

Ελπίδα Κομιανού

Αγγελική Νταντή

Φώφη Τσίγκα

Παρασκευή Δαμάλα

Ασημίνα Ξυλά

Μπαλακανάκη Μαρία

Παραμύθι για μικρούς και για μεγάλους - Εμπειρία για μικρούς και για μεγάλους.(20/11/2015)

Οι εντυπώσεις μου, από τη συμμετοχή μου στο θεατροπαιδαγωγικό πρόγραμμα, μπορώ να πω πως είναι άριστες.

Ένα διαδραστικό, βιωματικό θεατρικό παιχνίδι, που βασίστηκε στο παραμύθι "Το Ασημένιο Φτερό" του Μάρκου Πφίσερ, δραματοποιημένο από την Ελπίδα Κομιανού.

Θα ξεκινήσω πρώτα παρουσιάζοντας την ομάδα μου: Η Ελπίδα - η εμπνεύστρια και αφηγήτρια του όλου εγχειρήματος, η Βούλα - συντονίστρια και ειδικός στη χρήση των τεχνολογικών μέσων και ενημέρωσης, η Ασημίνα - το μικρό, διαφορετικό και κατατρεγμένο Κοράκι, η Φωτεινή, η Αγγελική και εγώ Μαρία που βοηθήσαμε το γέρο Κόρακά μας να θυμηθεί όλες τις λεπτομέρειες σχετικά με το τί συνέβη στο μικρό μας το Κοράκι.

Τη δεύτερη ομάδα αποτελούσαν τα παιδιά της τάξης του δημοτικού σχολείου Δαλαμανάρας. Τα παιδιά υπήρξαν εξαιρετικά συνεργάσιμα, με άμεση ανταπόκριση και συμμετοχή, τόσο σωματικά όσο και λεκτικά, σε όλη τη διαδικασία του θεατρικού παιχνιδιού. Δε μπορώ να προσδιορίσω εάν αυτό οφείλεται σε προγενέστερες εμπειρίες τους σε ανάλογα παιχνίδια ή αν μέσα στο χρονικό διάστημα της μιας ώρας μπήκαν τόσο βαθιά στην ιστορία και πραγματικά την "έζησαν"! Θέλω να πιστεύω το δεύτερο.



η

Δ'

Η ομάδα μας θεωρώ πως εφήρμοσε όλες τις τεχνικές ενός θεατροπαιδαγωγικού προγράμματος, όπως ακριβώς το διδαχτήκαμε από καθηγητή μας κο. Αστέριο Τσιάρα,



ακολουθώντας τα στάδια: **Δάσκαλος σε ρόλο**, το **πακέτο εξερεύνησης**, την **ιδεοθύελλα**, την **αφήγηση**, τον **ομαδικό κατευθυνόμενο αυτοσχεδιασμό**, το **διάδρομο συνείδησης**, τη **δυναμική εικόνα**, τον **ομαδικό χορό**, την **τεχνική αποχαιρετισμού** και τέλος το **αφήνομαι στα χέρια σου** (Augusto Boal).

Στόχοι του συγκεκριμένου προγράμματος ήταν:

α. Να καλλιεργηθεί η ευαισθητοποίηση των παιδιών σε θέματα σχολικού εκφοβισμού.

β. Να συνειδητοποιήσουν πως είναι εξαιρετικά εύκολο να βρεθείς είτε στη θέση του θύματος, είτε στη θέση του θύτη.

γ. Να αντιληφθούν πως απλά θέματα που συμβαίνουν, στην τάξη ή στην καθημερινή μας ζωή, είναι πολύ κοντά στο να καλλιεργήσουν το φόβο, καθώς και πως αυτός που ξεκινά μια τέτοια συμπεριφορά (ο θύτης) είναι κατά βάθος εξίσου φοβισμένος.

δ. Να εκτιμήσουν βαθιά την αξία της φιλίας, της εμπιστοσύνης, της αλληλοβοήθειας και την αποδοχή της διαφορετικότητας, για να φύγουν στο τέλος πιο φίλοι και πιο αγαπημένοι από όταν ήρθαν.

Για όλους τους συμμετέχοντες το πρόγραμμα αυτό, αποτέλεσε μια ξεχωριστή εμπειρία. Εκτός από τη χαρά της δημιουργίας και της συμμετοχής, το σημαντικότερο που μας προσέφερε ήταν η πίστη πως το ηθικό δίδαγμα πέρασε στα παιδιά με τέτοιο τρόπο που θα τους



ακολουθεί στην υπόλοιπη ζωή τους. Η πίστη μου αυτή πηγάζει και από τη δική μου ευχαρίστηση και ευφορία, την ικανοποίηση και πληρότητα στο τέλος του παιχνιδιού.

Διδασκαλία σε τάξη της Δ' Δημοτικού

Η προοπτική της πραγματοποίησης μίας θεατροπαιδαγωγικής διδασκαλίας σε παιδιά Δημοτικού μου φάνηκε στην αρχή αρκετά δύσκολη, καθώς δεν είχα παρόμοια εμπειρία με παιδιά, με εξαίρεση το μάθημα της κυρίας Κοντογιάννη στο Β' Εξάμηνο σπουδών. Παρόλα αυτά, με την καθοδήγηση της Ελπίδας, γρήγορα μου διαλύθηκε κάθε άγχος. Το παραμύθι που διάλεξε, «Το Ασημένιο Φτερό», μου άρεσε πολύ, κυρίως επειδή μέσα από αυτό θα είχαμε τη δυνατότητα να προβάσουμε το ζήτημα του peer pressure με τρόπο μεταφορικό αλλά βιωματικό. Με βάση την αφήγηση του γέρο κόρακα, ενσωματώθηκαν διάφορες δραστηριότητες, όπως ιδεοθύελλα, άσκηση χαλάρωσης, δραματοποιήσεις, διάδρομος συνείδησης, συζήτηση, ασκήσεις εμπιστοσύνης, χορός.

Νομίζω πως η διδασκαλία μας στο σύνολό της ήταν αρκετά επιτυχής. Τα παιδιά ήταν πολύ συνεργάσιμα και ενθουσιώδη. Φυσικά έπαιξε ρόλο το γεγονός πως είχαν

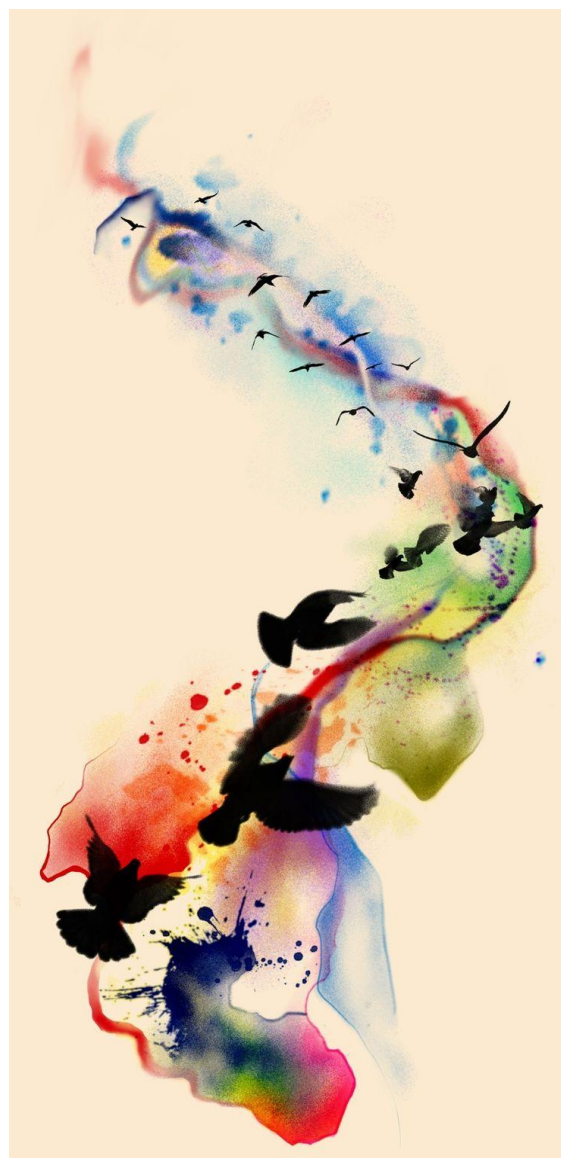
αρκετή εμπειρία σε αντίστοιχα προγράμματα, πράγμα που ήταν αντιληπτό από την ευκολία με την οποία εκφράζονταν και γνώριζαν πώς να λειτουργούν συνεργατικά. Το κατάλαβα αυτό από την αρχή που τα υποδεχθήκαμε στο ισόγειο της σχολής και για να κερδίσουμε χρόνο μέχρι να τελειώσει η προηγούμενη ομάδα το πρόγραμμά της, τα ρωτούσαμε διάφορες ερωτήσεις για το σχολείο τους, την περιοχή που

μένουν, τα μαθήματά τους. Είχαν όλα διάθεση να απαντήσουν και να αστείευτούν, αλλά



φρόντιζαν πάντα να σηκώνουν το χέρι πριν μιλήσουν και άκουγαν τι απάντηση έδινε ο κάθε συμμαθητής του χωρίς να τον διακόπτουν. Έτσι συνέχισαν και όταν ανεβήκαμε στην αίθουσα και ξεκινήσαμε την άσκηση γνωριμίας, όπου ο καθένας θα ανέβαινε στην σκηνή από το βάθος της αίθουσας, σαν μοντέλο στην πασαρέλα (έτσι μου ήρθε να τους πω εκείνη την ώρα και είδα ότι τους άρεσε), και θα έλεγε το όνομά του και κάτι που του αρέσει. Ακόμη και τότε σήκωναν το χέρι για να διαλέξω ποιος είχε σειρά να ανέβει. Εντύπωση μου έκανε επίσης το γεγονός πως κατά τη συζήτηση, απαντούσαν καιρία και χωρίς δισταγμό, δείχνοντας να έχουν καταλάβει ακριβώς το μήνυμα που θέλαμε να τους περάσουμε.

Αφού μπήκε η Ελπίδα, μετά την μεταμφίεσή της σε γέρο κόρακα, ξεκίνησε η αφήγηση της ιστορίας. Εγώ σε κάποια σημεία της αφήγησης έπαιρνα το ρόλο του μικρού κορακιού, ώστε να ωθηθούν τα παιδιά να αλληλεπιδράσουν με το κοράκι ανάλογα με τις υποδείξεις. Στην αρχή, να το κοροϊδέψουν και να το τσιμπήσουν, αργότερα, όταν πια το κοράκι είχε επιστρέψει από την πτήση στο φεγγάρι και κείτονταν αναίσθητο, να πάνε από πάνω του και να πουν τι σκέφτονταν ότι συνέβη. Ακόμη και για τον διάδρομο συνείδησης είχαμε προετοιμαστεί, εάν κανένα παιδί δεν ήθελε να κάνει το κοράκι, να το έκανα εγώ. Αυτό τελικά δεν χρειάστηκε, ίσα ίσα που είχαμε πολλούς εθελοντές να υποδυθούν το μικρό κοράκι που περνάει από το διάδρομο των



αντιμαχόμενων σκέψεων! Μου άρεσε επίσης πολύ η τελική άσκηση εμπιστοσύνης, όπου

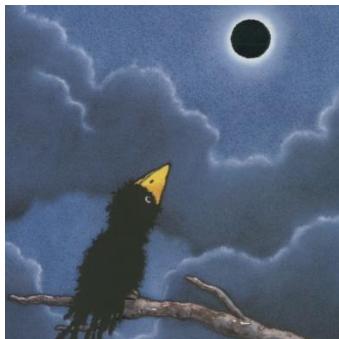
το κάθε παιδί «έπεφτε» στα χέρια των συμμαθητών του και ο τρελός χορός πριν το αποχαιρετισμό.

Γενικά θεωρώ πως όλες μας και κατ' επέκταση κι εγώ, τα πήγαμε πολύ καλά και εκπληρώσαμε τους ρόλους μας με επιτυχία. Πέρα από την επαρκή προετοιμασία όμως υπό την οργάνωση και επίβλεψη της Ελπίδας (χωρίς την οποία δεν θα γινόταν τίποτα από αυτά, μάλιστα σε πολλές στιγμές χρειάστηκε να επέμβει εκείνη για να επανέλθουν τα παιδιά σε κύκλο ώστε να συνεχιστεί η αφήγηση), κατάλαβα εκείνη την ώρα αυτό που μας



έλεγε τόσο καιρό πριν, ότι πρέπει και οι ίδιες να παίξουμε και να το χαρούμε. Εγώ και έπαιξα και σίγουρα το χάρηκα πάρα πολύ! Και ενώ δεν έχω βλέψεις να ασχοληθώ επαγγελματικά με το αντικείμενο αυτό, θα το ξαναεπιχειρούσα με μεγάλη ευχαρίστηση!

Μία συνάντηση ξεχωριστή.



Την Παρασκευή 20-11-2015 συναντήσαμε τα παιδιά της Δ' τάξης του δημοτικού σχολείου Δαλαμανάρας. Ήρθαν στην ώρα τους και εμείς έπρεπε να τους διηγηθούμε και να παίξουμε όλοι μαζί την ιστορία του μικρού κόρακα.

Προσπάθειά μας ήταν να βάλουμε τα παιδιά μέσα στην ιστορία και όχι μόνο να την διηγηθούμε. Με καθοδηγήτρια την Ελπίδα, πήραμε το παραμύθι του Μάρκου Πφίσερ *Το ασημένιο φτερό* και ταιριάξαμε διάφορες ασκήσεις και τεχνικές της θεατρικής αγωγής.

Τα παιδιά ήταν άφογα, πανέξυπνα, πολλές φορές είχαν τις απαντήσεις που θέλαμε να ακούσουμε. Εντύπωση μου έκανε, όταν είχαμε χωριστεί σε τρεις ομάδες για να δούμε τι έχει μέσα η βαλίτσα, ένα παιδί με τις εικόνες που είχε μέσα το σακουλάκι, είπε ολόκληρη σχεδόν την ιστορία.

Η όλη μας προσπάθεια θεωρώ ότι πήγε πολύ καλά. Λειτουργήσαμε καλά ως ομάδα. Είχαμε προετοιμαστεί αρκετά καλά, αν και ξέραμε πως ό,τι προετοιμασία και να κάναμε ποτέ δε θα είναι το ίδιο χωρίς την ομάδα των παιδιών. Εδώ πρέπει να αναφέρω την πολύτιμη παρουσία, βοήθεια, συντονισμό κτλ της Ελπίδας, που χωρίς αυτήν δεν θα είχαμε αυτό το αποτέλεσμα.

Προσωπικά είχα αναλάβει και το



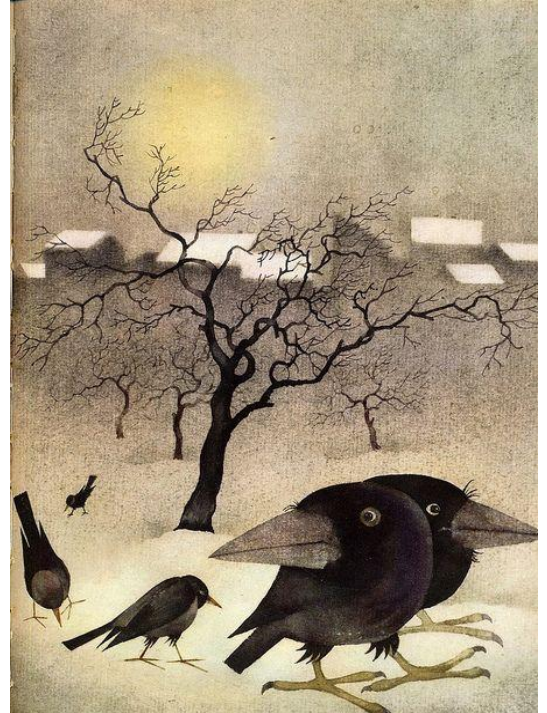
συντονισμό της μουσικής, με το βίντεο και τα διάφορα φώτα που χρησιμοποιήσαμε. Και να αναφέρω ότι ήταν από τις λίγες φορές που πραγματικά ευχαριστήθηκα την όλη διαδικασία. Ήμουν απόλυτα συγκεντρωμένη σε όλο αυτό, που κάποια στιγμή αντιλήφθηκα ότι η αίθουσα είχε γεμίσει από τους συμφοιτητές μου και δεν το είχα καταλάβει παρότι συνεχώς σηκωνόμουν για να αλλάζω τη μουσική.

Πρέπει τέλος να αναφέρω ότι ίσως χρειαζόμασταν περισσότερο χρόνο προκειμένου να δώσουμε τη δυνατότητα στα παιδιά να μιλήσουν περισσότερο, να εκφραστούν περισσότερο.

Και επειδή ποτέ δεν ξέρουμε πως θα μας τα φέρει η ζωή.... είναι κάτι που θα έκανα πολύ ευχάριστα και ως επάγγελμα...!!!!

Αξιολόγηση- Εντύπωση

Για μένα ήταν η πρώτη φορά, που θα έκανα διδασκαλία με παιδάκια του Δημοτικού. Πάντα δίδασκα στο Λύκειο. Πίστευα ότι τα μεγάλα παιδιά είναι πιο συνεργάσιμα. Στην αρχή νόμισα ότι θα είναι ζωηρά και εξαιτίας του «χάσματος γενεών» που θα χαμε δεν θα με έβλεπαν με καλό μάτι. Τελικά διαπίστωσα ότι τα μικρά παιδιά, τουλάχιστον, αυτού του σχολείου της Δαλαμανάρας, με κατάλληλα ερεθίσματα απέδειξαν ότι έχουν ετοιμότητα, είναι ενημερωμένα, συνεργάσιμα, λαμβάνουν εύκολα τα μηνύματα.



Ερευνούσαν προσεκτικά τη βαλίτσα που τους έφερε η Ελπίδα. Πήραν τα σακουλάκια και με αυθορμητισμό εξέφρασαν τις απόψεις τους για το περιεχόμενο.

Εγώ είχα αναλάβει το διάδρομο της συνείδησης . Όταν ζήτησα ένα παιδάκι να κάνει το μικρό κοράκι, που θα σκεφτεί, αν πρέπει να πάει στο φεγγάρι ήταν όλα πρόθυμα. Συμμετείχαν όλα. Στο τέλος χόρευαν το βαλσάκι με τη μουσική. Τους άρεσαν τα σποτάκια που φαίνονταν στου τοίχους.



Κατάλαβαν το νόημα. Οι φίλοι πρέπει να είναι σφιχτά δεμένοι για να αντιμετωπίσουν τα διλλήματα στη ζωή. Γενικά έφυγαν ευχαριστημένα με το φτεράκι του κόρακα. που πήρε ο καθένας και το φάκελο εργασιών. Ήταν ωραία εμπειρία. Ένωσα πολύ ευχάριστα. Οι

εμπυχωτές συνεργαστήκαμε άψογα. Σαν ομάδα πιστεύω ότι τα καταφέραμε. Μέσα από τη διδασκαλία περάσαμε το μήνυμα που θέλαμε.

Αυτοαξιολόγηση

Στις 20/11/2015 η ομάδα μου έκανε τη μικροδιδασκαλία της στην Δ' τάξη του Δημοτικού Σχολείου Δαλαμανάρας στα πλαίσια του μαθήματος: “Η διδασκαλία της θεατρικής αγωγής στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση”. Παρουσίασε διασκευασμένο το παραμύθι “Το ασημένιο φτερό” του Μ. Πφίσερ ως θεατροπαιδαγωγικό πρόγραμμα με στόχο την ευαισθητοποίηση των παιδιών απέναντι στο διαφορετικό, στον



εκφοβισμό, στον κίνδυνο. Στόχος επίσης ήταν η εκτίμηση της φιλίας, της βοήθειας και της εμπιστοσύνης ως στάση ζωής.

Η ομάδα έφτασε στο συγκεκριμένο πρόγραμμα και αποτέλεσμα με σύμπνοια, συνεργασία, αναζήτηση και υποστήριξη. Πρέπει να τονίσω την προφανή και εμφανή ικανότητα και αφοσίωση της Ελπίδας (τη θαυμάζω και την ευχαριστώ), την οργανωτικότητα της Βούλας και το ζήλο της Ασημίνας (ευχαριστίες εκφράζω και σ' αυτές καθώς και στην Αγγελική και της Μαρία). Οι συνθήκες αυτές έδωσαν και σε μένα την ώθηση και τη σιγουριά να εμπλακώ στη διαδικασία και ομολογώ ότι η εμπειρία αυτή μου άρεσε πολύ και θα την καταλογίζω σε ένα από τα κέρδη της φοίτησής μου στη Σχολή.

Προσωπικά ως εμπυχώτρια είχα συμμετοχή στην υποδοχή των παιδιών στο ισόγειο και στην είσοδό τους στην αίθουσα. Επίσης πήρα μέρος στην άσκηση γνωριμίας, συμμετείχα στην εξέλιξη της δράσης του προγράμματος και στις ασκήσεις και κατά τη διεξαγωγή μπήκα σε ρόλο. Ακόμα ενθάρρυνα κάποια παιδιά να εμπλακούν και προσπάθησα να διασφαλίσω τη συμμετοχή τους. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι εκεί στο πάτωμα της σκηνής και στο κυνήγι του φεγγαριού στον ουρανό συμμερίστηκα την

ανησυχία των παιδιών, είδα την αμηχανία τους και τον προβληματισμό τους και διέκρινα τη φλόγα στα μάτια τους και το χαμόγελο ικανοποίησης στα χείλη τους. Ένωσα συμπαίκτης τους!

Οι συγκεκριμένοι μαθητές ήταν ευγενικοί και συμπεριφέρθηκαν άψογα. Δεν ήρθαν για πρώτη φορά στο Πανεπιστήμιο και στους χώρους του, είχαν προηγούμενη εμπειρία. Αυτό τους έκανε να νιώθουν πιο άνετα, να είναι εξοικειωμένοι αλλά παράλληλα μεγάλωνε και τις προσδοκίες τους. Για τους λόγους αυτούς αλλά και από την εκρηκτικότητα και συγκίνηση του προγράμματος μπήκαν γρήγορα στο θέμα, ενδιαφέρθηκαν για το «θέαμα - μάθημα» και συμμετείχαν. Κάποιοι ανέλαβαν πιο γρήγορα και πιο πρόθυμα πρωτοβουλίες, οι περισσότεροι συνεργάστηκαν με άνεση και πιστεύω ότι όλοι ευχαριστήθηκαν πολύ.

Η δασκάλα της τάξης παρακολούθησε με ενδιαφέρον το πρόγραμμα και αυτό είναι σοβαρό δείγμα της επιτυχίας του. Τις επόμενες μέρες σχόλια μητέρων των μαθητών το επιβεβαίωσαν.

Τέλος η προφορική συνέντευξη-αξιολόγηση ενώπιον του κ.Τσιάρα και των συμφοιτητών προκάλεσε την έκφραση της γνώμης μας για τη διδασκαλία και εμένα μου έδωσε τη δυνατότητα να εκφράσω κάποιες σκέψεις και να βγάλω κάποια συμπεράσματα ως ανατροφοδότηση για το ... μέλλον!

Έφυγα με μια γλυκόπικρη μελαγχολία.



Αξιολόγηση

Θέμα Το ασημένιο φτερό

Στόχος μας ήταν να στηθεί ένα πρόγραμμα στο οποίο όλες οι τεχνικές του δράματος θα είναι ενταγμένες μέσα στη δράση, μέρος της οποίας θα είναι και τα ίδια τα παιδιά, με την έννοια ότι η συμμετοχή τους είναι αναγκαία και απαραίτητη προκειμένου να λυθεί κάθε φορά ένα συγκεκριμένο πρόβλημα.

Η “ασθενής μνήμη” του γέρο κόρακα, του αφηγητή της ιστορίας, είναι η αφορμή της εφαρμογής διαφόρων τεχνικών που θα τον βοηθήσουν να θυμηθεί τη συνέχεια της ιστορίας. Μιας ιστορίας στην οποία πρωταγωνιστεί και ο ίδιος ως αρνητικός ήρωας αφού και ο ίδιος εξανάγκασε το μικρό κοράκι να εκθέσει τον εαυτό του σε κίνδυνο προκειμένου να αποκτήσει φίλους. Έχοντας αναλάβει το ρόλο του αφηγητή είχα πολλαπλούς στόχους:



Να λειτουργήσει το κόλπο με την ασθενή μνήμη και να εντάσσονται ομαλά και ευχάριστα οι τεχνικές στη δράση.

Να δημιουργείται κάποιες φορές η αίσθηση στα παιδιά ότι ο γέρο κόρακας προφασίζεται ότι ξεχνάει ενώ στην πραγματικότητα ντρέπεται για την συμπεριφορά του. Έτσι τα παιδιά ερχόμενα σε επαφή με τα πιο βαθειά συναισθήματα του ήρωα μπαίνουν πιο εύκολα στη θέση του θύτη.

Να κινητοποιώ τη διάθεσή τους για συμμετοχή μέσα από τον δικό μου ενθουσιασμό και τη διάθεση του να μοιραστείς μια προσωπική εμπειρία, ένα βίωμα.

Το αυτοσχεδιαστικό μέρος, δηλαδή κάποια πετάγματα των πουλιών στον ουρανό, η πορεία προς το φεγγάρι κλπ είχαν τον κίνδυνο να φανούν αφελή σε παιδιά της Δ΄

Δημοτικού. Αυτό έπρεπε να ισορροπήσει με την αγωνία για την εξέλιξη της ιστορίας και με κάποια τεχνικά μέσα -φώτα led- που θα κινητοποιούσαν τα παιδιά θετικά.



Τα παιδιά του συγκεκριμένου σχολείου είχαν εμπειρία στη θεατρική πρακτική και αυτό φάνηκε. Όλα λειτούργησαν σχεδόν όπως τα είχαμε σχεδιάσει και τα παιδιά ανταποκρίθηκαν άριστα. Το μήνυμα της ιστορίας βγήκε μέσα από τη συζήτηση στο τέλος του προγράμματος. Ήταν μια εξαιρετική εμπειρία κι εύχομαι τα παιδιά να το χάρηκαν όσο το χαρήκαμε κι εμείς.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 1

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΡΑΚΑ



**Αγαπημένοι και
αγαπημένες μου...**

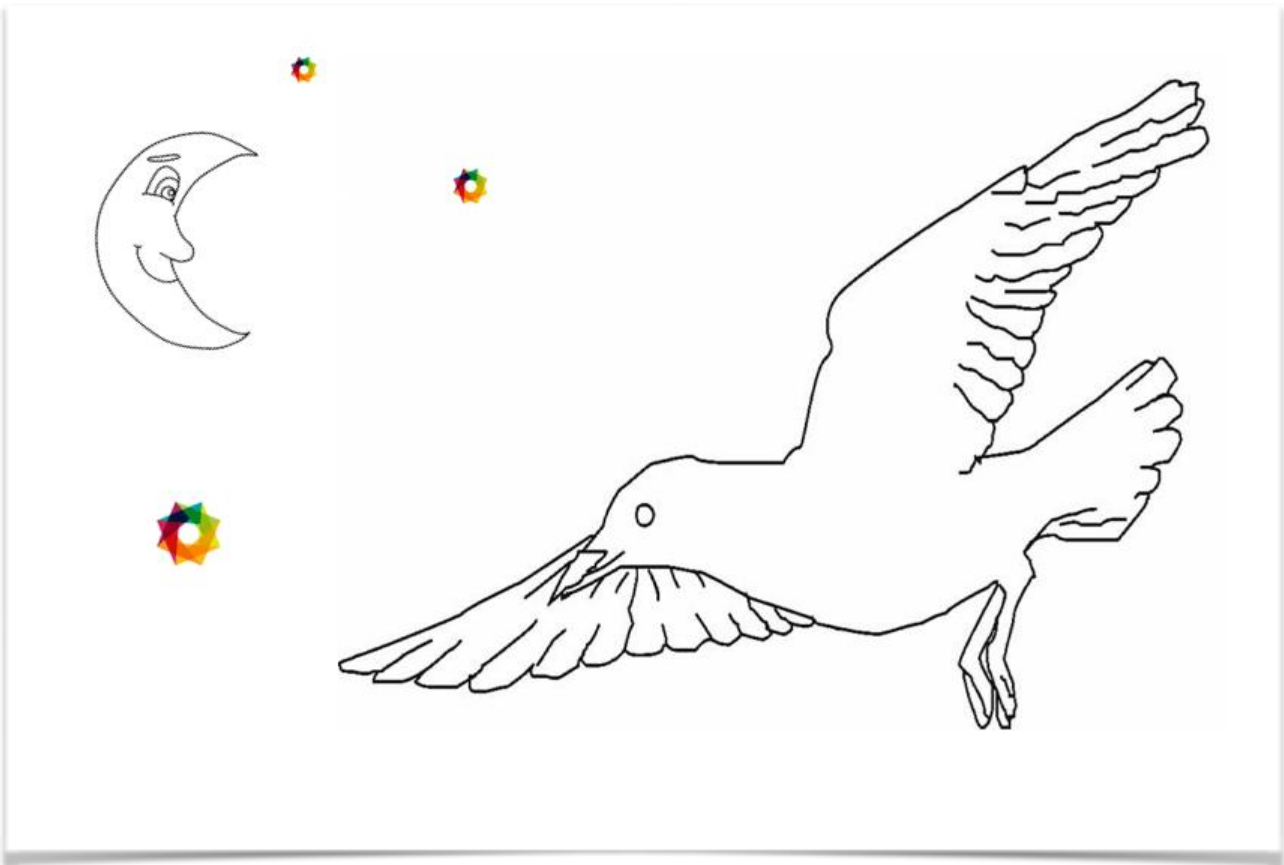
**Καλέστε με,
με την ψυχή
σας...
και θα 'ρθω!**

Είναι επείγον να με καλέσετε κοντά σας ... Κλείστε τα μάτια σας σφιχτά... πείτε σιγανά μες το μυαλό σας ...έλα, έλα, έλα, (3 φορές), και θα είμαι εκεί!

Ο γέρο κόρακας!

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2

FOLLOW UP MATERIAL



ΤΟ.....ΦΤΕΡΟ

Μπορείς να θυμηθείς την ιστορία του παραμυθιού και να την ξαναγράψεις;

Για τον δάσκαλο

Υλικό για την τάξη.

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα γεννήθηκε ένα μικρό..... Ήταν τόσο μικρό που όλα τα υπόλοιπατο κορόιδευαν. Το μικρό κοράκι σιγά σιγά άρχισε νακαι νααπό κλαδί σεΜια μέρα τους είπε: “Μπορώ τώρα ναμαζί σας;”

Ναι, του είπαν τα άλλα κοράκια... Μόνο που πρέπει πρώτα να.....

Το μικρό κοράκι για πολλά βράδια

.....και

σκεφτόταν.....

Όσπου ένα βράδι.....

Την άλλη μέρα το πρωί το μικρό κοράκι βρέθηκε

Όλοι νόμιζαν.....&

ένιωσαν.....

Όταν άνοιξε τα μάτια του και κατάλαβαν ότι είναι

αισθάνθηκανκαι.....

**Αποφάσισαν ότι από εδώ και στο εξής όλοι
θα είναι κι ότι αν κάποιος
ανάμεσά τους θέλει πραγματικά να πάει στο
..... από κάτω θα είναι πάντα
τα χέρια των φίλων του για να τον
..... στο όνειρό του.**



ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 3

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

